

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. R. M.**, zastoupený JUDr. Michalem Ptáčkem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1845/26, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, **za účasti:** D. H., zastoupená Mgr. Jaroslavem Jurášem, advokátem se sídlem Lešetín IV 777, Zlín, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2020, č. j. 62 A 159/2018 – 239, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Zlína (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 12. 2017, č. j. MMZL 159909/2017, sp. zn. MMZL-SÚ-070204/2017/Bez, byla dle § 127 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), osobě zúčastněné na řízení a J. M. povolena změna užívání části domu č. p. X v ulici M. A. na parc. č. st. X v k. ú. P. tak, že část 1. NP a část 2. NP domu dosud užívané jako obytný prostor rodinného domu budou nově užívány jako kancelářské prostory pro účely podnikání společnosti HERMANN TRANS, s.r.o., (administrativní činnost, logistika, účetnictví, běžný provoz). Již v roce 2015 přitom stavební úřad vydal souhlas se změnou užívání jiné části téže stavby pro podnikatelské účely, konkrétně se změnou části 1. NP z obytného prostoru na kanceláře.

[2] Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2018, č. j. KUZL 62056/2018, sp. zn. KUSP 11728/2018 ÚP-Vy, žalovaný zamítl odvolání žalobce a MUDr. M. M. a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení předmětného rozhodnutí. Krajský soud shora uvedeným rozsudkem žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Nejvyšší správní soud obdržel dne 3. 12. 2020 kasační stížnost D. H. jakožto osoby zúčastněné na řízení o žalobě (dále jen „stěžovatelka“) směřující proti v záhlaví označenému rozhodnutí krajského soudu, v níž uvedla, že současně navrhuje, aby byl její

kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Usnesením ze dne 8. 12. 2020, č. j. 5 As 375/2020 – 12, Nejvyšší správní soud stěžovatelku vyzval k uvedení a doložení skutečností svědčících o tom, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí pro ni znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Dne 21. 12. 2020 bylo zdejšímu soudu doručeno doplnění kasační stížnosti spolu s odůvodněním návrhu na přiznání odkladného účinku.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka odůvodnila tím, že žádala o povolení v podstatě totožné věci jako v roce 2015, kdy jí bylo povoleno užívat část 1. NP rodinného domu jako administrativní prostory. Stěžovatelce tak dle jejího názoru vzniklo legitimní očekávání, že budovu lze užívat pro administrativní účely, přičemž rozšířené prostory za tímto účelem užívala od právní moci rozhodnutí stavebního úřadu, nainstalovala do nich administrativní techniku sloužící zejména pro dispečink a řízení obchodní společnosti a pokud by nedošlo k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musela by stěžovatelka řešit okamžité vynětí zabudované techniky a její přesun do jiných prostor, které by si za tímto účelem musela pronajmout, což by s sebou neslo nemalé finanční náklady na přesun a nájem. To by však dle jejího názoru vzhledem ke stávající době silně zasažené epidemií způsobené virem SARS-CoV-2 bylo značně komplikované a nejisté a mohlo by dojít k existenčnímu ohrožení společnosti i jejích zaměstnanců. Stěžovatelka spatřuje možnou újmu také ve skutečnosti, že společnost se zabývá mezinárodní expresní autodopravou v rámci celé Evropy, je stále více oblíbená a využívána, s čímž jsou spojeny vyšší nároky na administrativní zázemí a techniku. Napadený rozsudek by tak dle ní mohl paralyzovat činnost obchodní společnosti a zamezit i jejímu dalšímu vývoji včetně budoucích zisků, což dle ní zasahuje do jejího práva svobodně podnikat dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Z uvedených důvodů má stěžovatelka za to, že prokázala hrozící nepoměrně větší újmu v podobě hrozící likvidace obchodní společnosti a propouštění jejích zaměstnanců, dále pravděpodobného ušlého zisku spojeného s paralizou podnikatelské činnosti.

[5] Dle stěžovatelky nemůže přiznáním odkladného účinku vzniknout újma jiným osobám, což ostatně konstatoval i stavební úřad v souhlasu se změnou užívání stavby z roku 2015, neboť nyní se jedná o téměř totožný předmět řízení. S odkazem na rozhodnutí stavebního úřadu z roku 2015 stěžovatelka také odmítla, že by bylo přiznání odkladného účinku v rozporu s veřejným zájmem. Samo za vše dle stěžovatelky ostatně hovoří to, že byla po dobu více než dvou let držitelkou pravomocného povolení na základě rozhodnutí žalovaného, než jej krajský soud překvapivě zrušil, a v tomto období nedošlo k žádné stížnosti. Stranou dle jejího názoru nelze ponechat ani to, že v dané lokalitě, konkrétně přímo na ulici M. A., má své sídlo a vyvíjí podnikatelskou činnost i dalších přinejmenším osm podnikatelských subjektů, kterým v jejich aktivitách nikdo nebrání.

[6] Žalobce ve vyjádření k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku uvedl, že dle něj nemohlo dojít ke vzniku legitimního očekávání stěžovatelky v souvislosti s novým využitím domu, neboť musela naopak očekávat, že její záměr nebude možné realizovat pro rozpor s využitím dané lokality stanoveným v územním plánu. Již v roce 2017 byl stěžovatelce znám nesouhlas žalobce se změnou užívání budovy a řízení před soudem bylo zahájeno v říjnu 2018. Z uvedených důvodů není dle žalobce možné přisvědčit stěžovatelce, že v její prospěch svědčilo legitimní očekávání trvající 5 let. Stěžovatelka mohla činit kroky, aby se připravila na možnost, že rozhodnutí žalovaného

pokračování

bude zrušeno. Současně dle žalobce stěžovatelka nemohla z výsledku předchozího řízení z roku 2015, dle žalobce chybného, usuzovat výsledek řízení nynějšího, jelikož se jednalo o dvě samostatná řízení. Stěžovatelka dle žalobce využívá tzv. salámovou metodu, neboť v roce 2015 zahájila stavbu přístavby, jejímž účelem mělo být bydlení, a ihned po její kolaudaci požádala o změnu jejího užívání. Dle žalobce nepřiznáním odkladného účinku nemůže společnosti HERMANN TRANS, s.r.o., vzniknout zásadní újma v podobě omezení činnosti, neboť stěžovatelka netvrdila ani neprokázala, v jakém rozsahu by bylo nutné stěhovat administrativní zázemí společnosti. Pokud by se jednalo pouze o počítače a kancelářský nábytek, dle žalobce lze přesun provést v zásadě bez nákladů, neboť dopravu si společnost může zajistit z vlastních zdrojů. Současně jde o velmi běžnou událost v podnikatelském prostředí, a tedy nemůže společnost finančně zatížit, tím méně ohrozit její fungování. Újma hrozící stěžovatelce tak dle žalobce není závažná ani reálná. Dle žalobce by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem formulovaným v územním plánu, v rámci něhož byly vyloučeny způsoby využití nesouvisející s hlavním využitím (bydlení v rodinných domech a vilách) a narušující kvalitu prostředí vlivy provozu a dopravní zátěží, mezi něž dle něj spadá provoz centrály společnosti provozující mezinárodní autodopravu. Současně by žalobci dle jeho názoru přiznáním odkladného účinku vznikla zásadní újma, která by se postupem času zvětšovala, neboť je již několik let doslova dnem i nocí obtěžován. Již došlo k zásadnímu narušení kvality prostředí vlivy provozu a zejména dopravní zátěží, ale situace se dále zhoršuje, což ostatně potvrzuje i sama stěžovatelka, jestliže v kasační stížnosti upozorňuje na vytiženost společnosti, která se dle ní má dále zvyšovat, s čímž poroste také již nyní neúnosná dopravní zátěž v lokalitě vyvolaná zajištěním nákladních automobilů HERMANN TRANS, s.r.o., k předmětné budově. S ohledem na to, že nelze s jistotou předjímat délku řízení o kasační stížnosti, proto dle žalobce není možné přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vystavit jeho a další obyvatele bydlící (na rozdíl od stěžovatelky) v předmětné lokalitě v čase narůstající negativní zátěži vzniklé provozem centrály společnosti realizující mezinárodní autodopravu. V předchozím stručnějším vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobce nad rámec již uvedeného poznamenal, že podle jeho názoru samotná pandemie onemocnění COVID-19 nijak nesouvisí s tím, jak má být dotčena stavba rodinného domu. Stěžovatelka uplatňuje zájmy společnosti HERMANN TRANS, s.r.o., ale tato společnost nebyla účastníkem řízení před krajským soudem a není ani účastníkem řízení o kasační stížnosti.

[7] Žalovaný se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem či jinými právními následky pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc

rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a doložený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[11] Nejvyšší správní soud po zhodnocení tvrzení stěžovatelky uplatněných v návrhu dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou v tomto případě naplněny.

[12] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka je spoluvlastnicí nemovitosti, o jejíž změnu užívání se v daném případě jedná. Na uvedené adrese má sídlo právnická osoba odlišná od stěžovatelky, HERMANN TRANS, s.r.o., zabývající se mezinárodní přepravou, která zde také využívá kancelářské prostory. Část prostor bylo možné k podnikání této společnosti využívat již před rozhodnutím stavebního úřadu umožňujícím rozšíření takto využívané plochy v rámci této budovy. Právě rozhodnutí stavebního úřadu umožňující rozšíření kancelářských prostor je předmětem nyní projednávané věci.

[13] K tomu je třeba uvést, že stěžovatelka, byť je jedním z jednatelů jmenované společnosti, je osobou odlišnou od subjektu využívajícího kancelářské prostory, a proto nelze případnou újmu na podnikání společnosti považovat za újmu hrozící bezprostředně stěžovateli, která v nyní projednávané věci vystupuje jako fyzická osoba. Nejvyšší správní soud také nepovažuje za dostatečné tvrzení, že v případě nepřiznání odkladného účinku by nezbývalo jiné východisko, než přesunout zázemí společnosti do jiných prostor a platit nájem, i s ohledem na skutečnost, že dříve společnost pro své administrativní činnosti využívala pouze prostory pro podnikání vymezené změnou užívání stavby v roce 2015. Napadený rozsudek krajského soudu neruší možnost využití prostor ke kancelářským účelům pro celou budovu, ale pouze v rozsahu, v němž měly být kancelářské prostory na základě rozhodnutí stavebního úřadu rozšířeny. Stěžovatelka ničím nedoložila ani své tvrzení, že rozšířenou část prostor společnost k podnikání nezbytně potřebuje a omezení využití rozšířených kancelářských prostor by pro ni mělo likvidační následky. Soud vzal v potaz především povahu činnosti společnosti, jejíž hlavním předmět nespočívá v kancelářské práci. Většinu zaměstnanců společnosti tvoří řidiči jejích vozů. Stěžovatelka nedoložila finanční náročnost přesunu administrativních prostor společnosti, ani

pokračování

nevyšlila, jakou ztrátu by tato společnost vzhledem k jejímu obratu přesunem a placením nájemného utrpěla.

[14] Nejvyšší správní soud tedy po posouzení stěžovatelkou tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku krajského soudu pro stěžovatelku samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jejích právech. I bez přihlédnutí k tvrzením žalobce o negativních vlivech, které má mít údajně narůstající autoprovoz společnosti HERMANN TRANS, s.r.o., na obyvatele dané lokality, tedy musí soud konstatovat, že není splněna hned první zákonná podmínka pro přiznání odkladného účinku, tedy doložení nepoměrně větší újmy na straně stěžovatelky způsobené napadeným rozsudkem krajského soudu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nedoložila základní podmínku pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nebylo již třeba zkoumat podmínku další (absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem), s níž by první podmínka musela být naplněna kumulativně.

[16] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[17] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. ledna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu